

A minák

Jézus úton van Jeruzsálembé, a szent város felé. Hallgatói arra készültek, hogy azonnal meg fog jelenni Isten Országá. Számukra nem kétség, hogy Jézus az Isten megígért Messiása, a végidők uralkodója, az, aki helyreállítja Isten uralmát Izraelen, és népén keresztül az egész világban. Így mennek vele az úton sokan, akik Jeruzsálembé kísérik őt.

Közben pedig kalkulálnak. Mint minden rendszer- vagy kormányváltás alkalmával, ők is azon gondolkodnak, vajon nekik milyen pozíció jut ebben az új világrendben. Jézus uralkodni fog, ő a király – ez eddig rendben. De az, hogy kinek mi jut majd Jézus közelében, nem mellékes. „... közel volt Jeruzsálemhez, és azt gondolták, hogy azonnal meg fog jelenni az Isten Országá.”

Jézus egy történetet mond. Olyan történetet, amely felnyitja a szemeiket: még nem az uralkodás ideje jön. Jeruzsálemben szenvedés és halál vár rá – ő, a végidők királya, egyelőre távozni készül. „Egy nemes ember távoli országba utazott, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, s úgy térjen vissza.” Eljön majd az uralkodás ideje, megjelenik majd az Isten Országá – de még nem. Jézus, a király visszajön, amint a nemes ember is – de még várni kell. Adventben vagyunk. Köztes időben vagyunk. A két eljövétel között éljük az életünk.

MIT mond Jézus erről a köztes időről? Mi tölti ki az életet, amíg uralma, visszajövetelével, ki nem teljesedik? Mire hívja azokat, akik már lelkesen beülnének vele együtt az uralkodásba, akik legszívesebben magunk mögött hagynánk ezt a világot? Ezt a világot, ahol még várni kell... Mire hív minket, akiknek várni kell - várni kell, mert jelen van a bűn, a betegség, az erőszak, a halál... Várni kell a király visszajövetelére, mert igazságtalanság és jogtalanság vesz körül. A szegénység és a sötétség démoni erői szabadon szedik áldozataikat. A csalók és az erőszakosok boldogulnak. Kicsik és hatalmasok mind álnokságban bíznak. A hívőknek várni kell – mert az Isten Országá nem azonnal jelent meg. Mire hívja az Úr az övéit? Mi a feladatunk, amíg vissza nem jön?

„Hivatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz minát, és azt mondta nekik: kereskedjete, amíg vissza nem jövök.” A király az övéből, a sajátjából ad szolgáinak, hogy azok megszorítsák vagyónát. Egyértelmű az elvárás: kaptatok valamit, éljete vele, amíg vissza nem érkezem a királyi méltóság teljességével. Él az időddel, az erőddel, a tudásoddal, az értelmekkel - tőlem kaptad mind. Amíg vártok rám, nem télenkedhettek. Várjatek, mert visszajövök – de használjátok, amit rátok hagytam. Szerezz nekem hasznot mindazzal, amit kaptál.

Nem mindenkinek fog ez tetszeni, vannak ellenségeim: „Polgártársai azonban gyűlölték őt, ezért küldöttséget menesztettek utána, és azt üzenték: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk.” És? Akkor azt gondoljátok, hogy felszabadultatok attól, ti szolgák, hogy kereskedjete a tíz minával? Igen, ellenséges világban élte. A szomszédaitok, egyes családtagjaitok, a főnökötök, a barátotok – sokan - nem várják a király visszajövetelét, és mindent megtesznek ellene. De rád bízott valamit, a sajátjából adott, és használnod kell azt, amíg vissza nem jön. Mert visszajön, bizonyosan visszajön, és elhozza királyságát. Nem hiába élünk adventi reménységgel.

„Amikor pedig megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, magához hívatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja: ki hogyan kereskedett. Megjelent az első, és azt mondta: Uram, minád tíz minát nyert.” A szolga értette a feladatot. Tudta, hogy az, amit az ura neki adott, hogy használja, éljen vele: az nem kizárólag az övé. Elszámolással tartozik. És boldogan áll az uralkodásába visszatérő király elé. Boldogan, büszkén, és szeretettel – hiszen neki dolgozott távollétében, és ez nem volt hiábavaló munka. A hűségnek pedig jutalma van: „Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.” Büszkén, gazdagon, dicsőségben léphetsz be az Isten Országába.

„Azután jött a második, és jelentette: Uram, minád öt minát nyert... Uralkodj te is öt városon.” A szolga és az úr elégedett.

„Megérkezett a harmadik is, aki így beszélt: Uram, itt a minád. Egy kendőbe kötve őriztem. Félttem ugyanis tőled, mivel könnyörtelen ember vagy: azt is behajtod, amit nem fektettél be, és learatod azt is, amit nem vetettél el. A saját szavaid alapján ítéllek meg, gonosz szolga! Tudtad,

hogy én könyörtelen ember vagyok, behajtom azt is, amit nem fektettem be, és learatom azt is, amit nem vettem el? Miért nem tetted hát a pénzemet a pénzváltók asztalára, hogy amikor megjövök, kamatostul kapjam meg?” Mit gondoltál gonosz szolga? Tényleg féltél, hogy rosszat teszel, hogy elrontod? Miután megismerted Krisztus hatalmát és szeretetét, miután elé álltál egykor és átadtad neki az életedet, félsz tőle? Azért nem tettél semmit érte, mert féltél, hogy hibázol és ő ezt számonkéri? És valóban úgy gondoltad, hogy ő „ott is arat, ahol nem vetett” – azaz úgy várja el tőled, hogy szerezz neki hasznot, hogy nem adott neked semmit? Nem adott neked eleget, hogy azt megforgassad, befektessed az ő szempontjai, az Isten Országá érdekében? Biztos, hogy megállnak magyarázkodásaid, kibúvóid, mentegetődzéseid? Nem csak arról van szó, hogy lusta, hanyag szolga vagy, aki megfélekedett arról, hogy a király, aki távolra ment, egyszer visszajön, és maga elé állít? Nem csak arról van szó, hogy fontosabb volt kényelmed, semmint hogy az urad ügyében munkálkodj, hogy inkább foglalkoztál a magad dolgával, semmint a Krisztuséval?

„Vegyétek el tőle a minát, és adjátok oda annak, akinek tíz minája van!” – „Uram, annak tíz minája van!” – Milyen igazságtalan! – mordulnak fel értetlenkedve. Elvenni az egyet, hogy azután nincstelenné legyen, és odaadni éppen annak, akinek már tíz van – nemcsak minája, hanem egész városa?! Elvenni a lehetőségek, a képességek, az egészség, az értelem, a népszerűség morzsáit attól, aki nem az Úrért használta ezeket, és odaadni annak, akinek sokkal több van... Igen! ”Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvételik, amije van.” - mondja a király. Mert amit kaptál, az addig a tiéd, amíg érte élsz vele...

Mit kezdesz a mináiddal? Hadd beszélgessek ma veled, én, az eljövendő király. Beszéljessünk a mulasztásaidról. Mert amint Jakab apostol mondja: „Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.”

Oly gyakran szóltok ebben a házban a bűneitekről. Megvalljátok egyénileg, közösségileg, mi mindent követtetek el, ami sértette felségemet. És jól teszitek – örömöm lelem ebben. Gyönyörködöm az alázatos, a bűnbánó szívben, és örömmel árasztom rátok, ígéretem szerint, kegyelmemet újra és újra.

De úgy látom, keveset gondolkodtok a mulasztásaitokról. Az elszalasztott lehetőségekről. A köténybe kötött mináról. Három területen szeretnék elgondolkoztatni erről: a tett, a szó, és az imádság területén.

„Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.” Mit nem cselekedtél meg, amit meg kellett volna tenned? Azért neveztettsz rólam keresztyénnek, hogy a bűn és az ördög ellen szabad lelkiismerettel harcolj. Harcolsz-e a gonosz ellen?

Tudom, hogy ez nem tetszik neked. Hallom, amint azt mondod, hogy te nem segíthetsz a világ összes hajléktalanán és szegényén, te nem tudod megváltoztatni azokat, akiknek hatalma lenne olyan döntéseket hozni, amelyekkel megvédik földgolyónkat a további pusztulástól, hogy te nem tudsz gazdasági rendszereket megváltoztatni, és így tovább... Ki tud ebben a világban jót tenni? Amit pedig meg tudsz tenni – gondolod tovább – az csak egy csepp a tengerben, és úgysem változtat meg semmit. Valamint ott vannak a segélyszervezetek, a kormány, az egyházak... mi is lenne még a te dolgod?

De nem erről van szó. Hanem a minádról... Arról, amit te – és egyedül te – kaptál. Azokról a helyzetekről, amelyeket számodra készítettem el. Emlékeztetni szeretnék. Emlékezz, amikor választás előtt voltál: megteszed, vagy nem teszed? Amikor tudtad, hogy meg tudnád tenni... Tudnád a jót tenni. Nem a nagyvilágban, hanem a közvetlen környezetben. A családban, a szomszédoddal, a testvéreddel, a munkahelyeden. Választhatnád volna az igazságot, a könyörületeséget, a segítség, a szolgálat cselekedeteit, – de nem tetted.

Emlékezz, amikor nem szálltál szembe a közömbösség gonoszságával. Ott voltam, és arra hívtalak, hogy nyújtsd ki a kezed, hogy adjál abból, amid van, állj fel a karosszékből... ajánld fel segítségedet, – erődöt, idődet, képességeid – de te nem hallgattál rám. Csak annyit mondtál: „Uram, itt a minád...”

„*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.*” Mit nem mondtál ki, amit ki kellett volna mondanod?

Azért nevezted rólam keresztyénnek, hogy vallás tegyél az én nevemről.

Észrevetted, hogy mi minden hangzik el körülötted? Egyesek minden gátlás nélkül hirdetik isteneik nevét. Ha valaki Krisnáról, Buddháról, boszorkányságról, horoszkópokról, ezotériáról, okkultizmusról beszél, oly ritkán hallani tiltakozást. Kevesen mondják, hogy „tartsd meg a hitedet magadnak”, hogy „ne akarj engem megtéríteni”. Kevesen háborodnak fel úgy, mint amikor az én nevemet hallják. Miért van az, hogy sokféle hitről annak elkötelezettjei szabadon mernek beszélni, de az én nevemet nem meritek kimondani? Miért van, hogy amikor más isteneket hirdetnek, ti csendben elfordultok, esetleg később egymásnak panaszkodtok, de engem nem vallotok meg? Mitől féltek?

Akik tőlem tanultatok az imádságot, „szenteltessék meg a te neved”, akik ajkán naponta megfordul ez a szó, miért nem szóltok, amikor nevemet káromolják és gyalázzák? Amikor gúnyt űznek belőle, vagy csak töltelékszónak használják?

Hányszor és hányszor szólhattál volna, hogy a neked adott minát megforgassad, azaz élj a lehetőségeddel, hogy értem tegyél vmit? Emberek közé juttattalak, ahol kenyered keresed... Megadtam, hogy ott tanulj, ahol szeretted volna... Gyermeket adtam neked... Vallást teszel-e rólam? Vagy csak annyit mondasz majd nekem, hogy féltél... Hogy azt is kértem, amit nem én adtam... Hogy kegyetlen és könyörtelen vagyok, hogy számon kérem, ami az enyém. Csak annyit mondasz majd, „*Uram, itt a minád...?*”

„*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.*” Miért nem imádkoztál, amikor imádkoznod kellett volna? Hiszen azért neveznek téged rólam keresztyénnek, hogy hozzám hasonlóan közbenjárj, esedezz azokért, akiket rád bíztam. Ó, ha tudnád, milyen sokat jelentenek az imáid...

Gyakran hivatkozol az elfoglaltságodra... úgy peregnek az események, nem tudsz megállni, hogy imádkozz. Máskor pedig fáradt vagy, annyira kimerült, hogy azért nem tudsz imádkozni. Várlak nappal, várlak éjjel, de hiába. Várom, hogy terheidet, amelyeket hordozol, elém tárd, hogy együtt cipeljem veled... de te inkább magad maradsz. Várom, hogy bevonj, hogy erőmet kérjed, hogy imáid felszabadítsák cselekedeteim, de te nem hívsz engem segítségül. Várok, várok rád.

Látlak, amint hordozod a nehézségeket. Hadd kérdezzek meg (nem mintha nem tudnám a választ): Imádkozol a csaláodért? Gyermekeidért? Házastársadért? Szüleidért? Főnöködért? Válfélben lévőkért? Gyászolókért? Idősekért? Betegekért? Tudod, hogy ezeket mind én adtam melléd, vagy én hoztam utadba. Tudod, hogy nem véletlenül vannak melletted, hiszen én intéztem így a dolgokat. Hordozzad őket imádságban, ahogy én is hordozlak téged.

Ugye kész vagy a szívedben teret engedni nekik – azaz nekem? Ugye kész vagy megnyitni szívedben a helyet számukra? Én lágýtottam meg szívedet, én újítottalak meg, ugye nem fogod azt mondani, hogy nem férnek el? Ugye nem hozod vissza az egy minát...

A mulasztásaidról esett szó. Tudom, hogy nem könnyű ez – nekem sem. De, tudod, éppen azért szólok hozzád most, hogy majd, amikor eljövök országomban, ne kelljen haragra lobbannom miattad, egy gonosz szolga miatt. Ma még van idő, van lehetőség megváltozni, kegyelmemet megragadni. Ha ma meghallod a szavam, gyorsan dönthetsz, hogy kiveszed a minád a kötényből. Ma elkötelezheted magad arra, hogy mindent ami vagy és amit kaptál, tudatosan felém fordulva, engem keresve használsz. És vedd észre, hogy nem nagy dolgokról van szó. A kevesen kívánok hűséget. Gondozd a gyerekeket, légy apa, anya, tudjál csendben lenni, vedd észre, aki szomorú vagy bajban van melletted, nyújts ki a kezéd, imádkozz... Éld az életed – velem. És akkor meglátod, hűséged milyen lavinát indíthat el. Egy minából lett tíz mina, tíz minából tíz város... Így szeretnék téged is magamhoz ölelni azon a napon, amikor majd szemtől szemben látjuk egymást: „*Jól van, jó és hű szolgám...*” De pedig, meglátod, még sohasem hallottál e gyönyörű szavakhoz fogható. Tudod, hogy minden, de minden amit értem tettél, értem áldoztál, bőségesen megérte... Ámen!